

Lovforslaget og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C. Sp. 165) *samt dets Overgang til tredie Behandling vedtoges uden Afstemning.*

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov af 13. Marts 1867 angaaende Skibes Maaling.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 4527).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredie Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1—3 (se Tillæg C. Sp. 185) *samt dets Overgang til tredie Behandling vedtoges uden Afstemning.*

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lov Nr. 342 af 7. August 1922 om Hærens Ordning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3431; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 1756).

Sagen sattes til Forhandling.

Forslagsstilleren (Holstein): Der er forløbet nøjagtig 2 Aar, siden det daværende ærede Medlem Hr. Brorsen, der jo maa kaldes om ikke den gældende Forsvarsordnings Fader saa i hvert Fald dens Plejefader og Værge, meget fortørnet bebrejdede mig nogle kritiske Bemærkninger, jeg under Finanslovens tredie Behandling havde fremsat med Hensyn til Hærorrdningen af 1922. Den højtærede Forsvarsminister bebrejdede mig den golde Kritik, jeg fremsatte, og som han mente

vi havde haft nok af i Forsvarsspørgsmaalet, og han henstillede til mig dog i det mindste at komme med positive Forslag, som det kunde være værd at tage op til Drøftelse. Jeg svarede den højtærede Forsvarsminister, at jeg skulde i Løbet af næste Rigsdagssamling lægge et Forslag paa Tingets Bord, som gav Udtryk for den Kritik, jeg havde fremsat.

Et saadant Forslag var ogsaa udarbejdet og rede til Forelæggelse i Begyndelsen af Rigsdagssamlingen 1925—26. Naar det ikke blev forelagt, skyldtes det Hensillinger fra konservativ Side om ikke at forelægge det, motiveret dels med Henvi-ning til, at det kunde forventes, at Hærens øverste Autoriteter, der i 1922 var grund-uenige, nu i Løbet af en overskuelig Frem-tid vilde kunne samles om en fælles Ind-stilling med Hensyn til vor fremtidige For-svarsordning, dels med Henvi-ning til, at dersom jeg forelagde dette Forslag, var det sandsynligt, at Partiet Venstre vilde be-nytte det som en kærkommen Anledning til at springe fra, til at forlade Forliget af 1922 og gaa over til et ringere Forlig med det radikale Venstre. Denne konservative Betragtning, dette konservative Ræsonne-ment rører jo ikke nogen større Tillid til, ikke nogen større Respekt for Partiet Venstres Forsvarsvillie eller Forsvarsinter-esse, men det var i hvert Fald den Betragt-ning, der blev gjort gældende. Det vilde i og for sig være mærkværdigt, om et Parti, der kalder sig forsvarsvenligt, som Venstre jo gør det, vilde benytte et saadant privat Lovforslag til at gaa bort fra det militære Grundlag i Hærorrdningen af 1922 og over til et Kompromis paa de Linier, der er trukket op i det radikale Venstres Forslag, og jeg tillagde derfor heller ikke dette Ræ-sonnement, denne Betragtning fra kon-servativ Side saa stor Betydning. Det var ikke af Hensyn til den, ikke af Hensyn til den tilsyneladende konservative Frygt for, at vort Forsvarsvæsen skulde forringes ved et saadant Skridt fra min Side, at jeg und-lod at forelægge Lovforslaget, men det var i Forventning om, at Generalerne, de øverst-kommanderende i Hæren virkelig gjorde et Arbejde for at tilvejebringe en hensigts-mæssig Revision af Hærorrdningen af 1922.

Jeg ventede et Aar paa Excellencen General Wolff, men det gik mig som Suppli-kanten i Heibergs Vaudeville: „I et Aar kan man vente og frygte, i et Aar kan man let blive bét, i et Aar Excellencen jeg søgte, i et Aar har jeg ikke ham set“. Jeg fik ikke Excellencen at se, har heller ikke siden faaet nogen af Hærens Excellencer at